

Salvador Iborra
Sakura

Salvador Iborra (València, 1978) és llicenciat en Filologia Catalana, treballa, quan ho fa, de substitut a secundària alhora que estudia un màster de recerca en humanitats a la Universitat Pompeu Fabra de Barcelona i col·labora fent crítica literària al *Diari de Balears*. També és escriptor, poeta i teòric, com un T.S. Elliot en menut i enamorat de Paul de Man. En poesia ha publicat tres llibres: *Un llençol per embrutar*, Viena editorial; *Les entranyes del foc*, Ajuntament d'Arenys de Munt i *Els cossos oblidats*, grup Onada Edicions. I sí, si llegiu el conte, fa vora vint anys que practica arts marciais.

Suportar allò que creiem insuportable,
és realment suportar.

(proverbi samurai)

1

—És ella?

—Sí, l'és.

—Ho sent molt. Li agraïm la seua col·laboració. Entenem que és un moment molt difícil per vostè. Si ho desitja, tenim assistència psicològica per a aquesta mena de casos. Si m'acompanya, hi ha una terapeuta que amb molt de gust parlarà amb vostè. És una xica prou agradable i resulta molt tranquil·litzadora, li ho recomane.

—No, no és necessari. Només digue'm on podria prendre un cafè i li agrairia molt que em mantingués al dia de les seues investigacions.

—Ho farem, no es preocupe.

—Miquel? Vas a vindre realment, des d'Osaka?

—Arribaré en el vol de les vuit des de Madrid a Manises. Hi ha metro, no? Ens trobarem al Lisboa si encara existeix. Tu busca'm un hotel no massa car. Sí, ja sé que em puc quedar a ta casa, però m'estimaria més que fos així. Ens veiem demà. Sí, gràcies. Fins demà.

Supose que hi ha dues classes de persones al món. Les que es regeixen pels «sís» i els «nos» i les que es regeixen pels «potser», «encara però» o els «ja veurem». València n'estava farcida d'aquestes, d'això ara fa deu anys. Deu anys que vaig marxar. Deu anys que vaig deixar enrere una vida occidental plena de regusts de fracàs i de culpa buscant fugir-ne endavant, buscant deixar enrere tantes coses. Però el passat torna, torna una vegada i una altra fins que aquelles coses que no havíem resolt puguen ser resoltes, és el nostre karma i hi ha una diferència entre el concepte oriental de karma i la visió occidental del destí; el karma és oportunitat.

Ella ha mort. L'avió enceta amb una estrebada que em clava al seient la seua cursa. Una vegada en l'aire, la veu que ens diu que ens podem treure els cinturons de seguretat, mire per la finestra, les illes es fan menudes. Queden encara moltes hores de vol. Recorde els seus ulls, la seua manera tan trapella de riure. El seu cos. Crec que no m'he tornat a enamorar mai, però a ella ja l'havia perduda fa molts anys, la seua mort m'ha afectat d'una manera estranya. No sent fúria, no sent impotència, no sent dolor, només sent buit, un buit interior que devora, que m'atura, una pèrdua sobtada de sentit en tot el que faig. He de tornar. Vicent m'ha trucat, no m'ha demanat que vinga. No cal. M'ha insinuat que les circumstàncies de la seua mort han estat estranyes. Li he preguntat pel Manolo, m'ha dit que no, no directament almenys. Anna... el va triar a ell, més entregat, més fidel, vaig mirar d'advertir-la. He de controlar el meu ego. Ella va triar, fou la seua opció, encara avui em costa d'acceptar-ho. No, segurament va tindre raó, no hagués sabut estimar-la. Podia més el meu desig de posseir-la que el desig de veure-la simplement feliç. El meu cor no era pur. Però el seu...

Volar de nit dóna una sensació estranya. No s'hi veu res, no s'hi sent res, només el buit. Aquest buit de fora s'assembla al meu, em dóna certa calma. No puc dormir, no està permès de fumar. Miraré de relaxar-me una estona. L'hos-tessa ofereix begudes. Tampoc. La beguda també la vaig deixar fa temps enrere. Tinc la boca seca. Aigua, per favor.

Escala a Frankfurt. D'ací a menys de tres hores seré a Madrid. Després València. Tinc el cos encarcerat. He tingut problemes amb el *wakizashi*. El vaig facturar com una peça de col·leccionista però hi ha hagut malfiances. Els alemanys no són precisament estúpids. Al final no hi ha hagut cap problema, no em quede a Alemanya, li han passat la pilota a la Guàrdia Civil que és qui s'encarregarà d'aturar-me a Madrid. Ho faran? No tinc antecedents ni sóc sospitos de res. A Europa ningú no sap del meu ofici, millor. És un *on*, el que vinc a complir, el meu cap m'ha donat permís, m'ha dit que si no ho fes potser satisfaria el meu *guiri*, però que no trobaria la serenitat. No li he donat gaire detalls. No me'ls ha demanat. És molt estrany que un home no puga saldar mai el *gimmu* amb la família, és gairebé impossible sense semblar impietós o egoista, però aquesta satisfacció és a tocar per una sèrie de raons. Mai no li va fer gràcia que fos un *gaijin*, però els temps canvien. Això solia dir-me, ara ja és un home gran, però no se li ha estovat el cor. El seu esguard talla com un ganivet, n'he après molt per això. A Europa, però, sóc un europeu, tan sols això, un europeu, res més, un entre tants.

València. És increïble com ha canviat. Monstruositats arquitectòniques per dissimular la corrupció de la perpètua classe política conservadora que manté el govern. Agresions a les minories, aquest hàlit d'ignorància provinciana que ho envolta tot. Algunes coses, però, segueixen iguals. Vicent m'ha telefonat. D'ací a dues hores al Lisboa, em refrescaré a l'hotel, faré vint minuts de *zazen*. Canviar-me de roba, aquest vestit Hugo Boss, el mateix que feia uniformes per a l'SS nazi, és massa cridaner. Ara no sóc un executiu, ara he de ser simplement algú que passa desapercebut.

Cafè Lisboa. En Vicent m'espera, m'ha costat reconèixer-lo. Tant hem canviat? Sí, em sembla que a ell també li

ha costat una mica. El rostre ens ha canviat, el cos. Som més grans. Em pregunta per què porte camisa de màniga llarga a l'estiu. No n'ha de fer res. Als banys públics del Japó estan prohibits els tatuatges perquè la gent no s'hi senta intimidada, al 1700 es començaren a usar com a distintiu dels criminals perillosos, des de llavors ençà, en algun moment es convertiren en marca de la casa. Els meus són massa evidents fins i tot ací.

—Ara, Vicent, parla'm de l'Anna.

—Ella ja no estava enamorada de tu. T'havies tornat massa sensible, massa intel·lectual, massa tou, ella volia un home ferm, ferm, entens què vull dir?, i no tendre i comprensiu. Moltes dones són així, ja ho saps, i tu volies deixar el negoci, volies estudiar!!! Ella volia viure bé, viure molt bé. Quan marxares sense avisar vas quedar com un covard. En el fons no sé si va arribar a perdonar-te mai. Et necessitava, em pense, com a amic, però no et volia com a home. Això tu mai no vas poder acceptar-ho. No podies i t'entenc. No vas saber renunciar al seu amor i vas haver de renunciar a ella. Només un idiota hagués romàs, creu-me, però ella et necessitava. Fou llavors que començà a odiar-te. No parlava mai de tu, si algú feia un comentari començava a insultar-te, que si no eres prou home, que si eres un covard, tu no vas arribar a comprendre-la mai. En Lolo li donava tot el que tu no li havies donat, es desvivía per ella, l'escoltava sense protestar, l'omplia de regals, de detalls, però el fons al final era el que tu havies dit que seria, posseir-la, res més, utilitzar-la. Al final vas tindre tu raó. No passà massa temps que les coses començaren a capgirar-se. En Lolo, el flamant director porno, amb totes aquelles pobres desgraciades assedegades de vida fàcil i obsessionades per follar. Si l'haguesses vist, s'ha posat fet un bou, peses i *ciclón b*, ja saps. Amb contactes amb tota la merda de per ací, drogues, putes, ja t'ho pots imaginar. Ara anava de director frustrat, d'artista. Ja saps com és.

—Sí. Ja ho sé. Ell no m'importa, vull saber com va morir l'Anna.

—Aquest tema ja és molt delicat. L'Anna s'hi va cansar, però no la soltava. Crec que ella volia deixar-lo, anar-se'n,

però no t'ho podria dir, jo ja no podia acostar-me. Tenia tractes amb la companyia eixa de seguretat, Levante, i tu ja els coneixes, el tema de les putes a València el controla el Ximo, l'advocat vell i feixista, si et digués que ha muntat un partit d'ultradreta i ha aglutinat tota l'escòria nazi de la ciutat allà... Un dels seus homes de confiança encara és el Tintín, una altra bèstia, i la darrera cosa que sé és que han tingut tiroteigs amb els russos, s'han ficat en el territori de la droga. Paramilitars enfrontats a exmilitars i policies de l'Europa de l'Est, València s'ha tornat perillosa, perillosa i turística, tot al mateix temps. I el Lolo està al bell mig, eixint pels programes del cor, guanyant diners amb el porno i les putes, i molt a prop del Ximo, que ara també és famós, i riu-te'n, s'ha fet el cap visible d'una mena de sindicat que defensa la regularització del món de la prostitució. Han canviat moltes coses, Manel.

—Ja ho veig. I l'Anna, què hi tenia a veure amb tot allò?

—L'Anna volia fugir-ne. El Lolo al principi no es tirava les actrius, però li durà poc. Mesos, i la cocaïna no la deixà mai. Imagina't, esteroides i cocaïna, pel·lis porno i fent peses cada vesprada. Era, potser encara ho és, molt intel·ligent, però es tornà mig boig. Ja era un maltractador abans de conèixer l'Anna. Això ho sabíem tots, la seua dona el va denunciar, tots tret d'ella. Més tard la dona eixí en un programa del cor dient que era l'home de la seua vida. Típic, però molt lamentable, què et puc dir jo.

—Ja...

—El cas és que l'Anna el va voler deixar i em sap greu dir-t'ho, però em pense que des de llavors començà a pegarli. L'Anna no és estúpida, tu ho saps. Manel, la policia diu que l'Anna va morir de sobredosi, però jo no ho crec. És tot el que et puc dir. Ara què faràs?

—Improvisaré. Tu no et fiques. Només vull saber una cosa, Tintín treballa encara a la porta de l'*after* de les putes de Russafa?

—Sí, encara hi és. Però vés amb compte, els diners del Ximo arriben fins l'Ajuntament i potser més amunt, recorda que ara controla també el tema drogues i tu... estàs sol...

—No patisques, no passarà res. Aviat s’haurà acabat tot i marxaré d’ací, tu mantint-te allunyat com fins ara, d’aquest món mai no es treu res sense pagar un preu deu vegades més alt que el guany i ací no hi ha hagut mai honor. Ens veurem, abans de marxar. Adéu amic.

—‘déu Manel...

5

Així és València. Bruta, corrupta, lletja, més que moltes de les ciutats que he conegut, que no m’importaven tant, però aquesta era la meua. La meua, i lamente especialment la seua manca de classe, d’estil. La gent podria desfer-se’n d’aquesta púrria només amb el preu d’unes poques vides, però a la gent els agrada. Droga a la televisió, a l’Ajuntament, putes, màfia, vicis dels quals tots hi participen, instruments de poder per als qui tenen el poder, per mantenir-lo, però sense honor. Honor, quina paraula més estranya en aquesta urbs occidental. Segurament el Lolo havia mort l’Anna, la seua dona, o el que en quedés d’ella després de conviure amb ell, tan diferent del Japó en algunes coses, tan semblant a Osaka en d’altres. He de saber-ho. Aquesta matinada aniré a veure el Tintín, potser em recorde de quan treballava de porter a aquella discoteca de transvestits i homosexuals, Mandingo, just de vora l’Ajuntament. Mandingo, quin fàstic de nom, quin fàstic de lloc. Encara el recorde, drogoaddictes musculats farcits d’ego que només respectaven la por, i jo, aquell porter prim, expert en arts marcial, o llavors això creia jo, que havia de demostrar que la mida no importa... per a certes coses, si més no. Per guanyar-me el respecte vaig haver de trencar algun braç, però ningú no és tan famós trencant braços, i de tant en tant la violència. Conec molt bé la violència, i l’accepte com a part de la naturalesa del ser humà, igual que l’estupidesa, però juntes formen un còctel perillós.

Allà està. No m’ha conegut. He arribat mentre està apallissant un pobre home d’una quarantena, gras, borratxo. Té el coll tens, les venes dels bíceps i dels avantbraços li

sobresurten dels músculs palpitants. El colpeja una vegada i una altra al cos amb eixos punys immensos. L'home està a punt de perdre el coneixement, pronuncie en veu alta el seu nom.

—Tintín. Hem de parlar.

Sembla com si hagués vist un fantasma. No em reconeix. Creu que sóc un amic d'aquell desgraciat que acaba de caure a terra. Sagna pel rostre, múltiples lesions. Tintín m'agredeix. Llança cops de punys desbocats amb una força tan gran que he de fer servir els dos braços per aturar els seus atacs. Ho faig sense desplaçar-me. És ràpid, poderós. El dolor augmenta en els meus braços. Estic suant. Ell es cansa, em mira sorprès per un segon i adopta una guàrdia típica de boxa, és el moment, llance una punterada baixa, a les costelles, ell mira de blocar-la amb el colze, l'he enganxat, són tan previsibles. Invertesc el moviment amb rapidesa i li colpege el coll a l'altura de la nou. Punt vital, els seus ulls flamegen, no es pot moure, no pot respirar, s'ofega. Ara sí, una punterada descendent en un angle oblic sobre el seu genoll i puc sentir com s'esgarren els tendons i es trenca el seu cos. Cau a terra. No para de xisclar, massa escandalós. M'aprove a la seua oïda. No tornarà a caminar amb normalitat mai més. L'he destrossat per sempre. Aquest home no sabrà viure sense la força del seu cos, potser li he causat la mort, i ell no ho sap. Ho aprofitaré. La por, l'odi. Té els artells bruts de sang agafant-se el genoll. Em dirà tot el que vull dir. És un miserable. Encara no recorda qui sóc. Millor.

6

Sí, les meues sospites eren certes. El Lolo va assassinar l'Anna. Possessió, zels, masclisme, al capdavant. Una degeneració molt comuna d'aquesta societat. He de tornar a l'hotel. Els meus vint minuts de *zazen* m'ajudaran a calmar la ment. A partir d'ara hauré d'actuar ràpid. El Lolo ara viu a Alacant, on feia les festes amb aquelles meuques jovenetes, actrius, assedegades de luxe, de fama i sense cap concessió

al romanticisme europeu. Sí, sóc massa decimonònic, segurament ho sóc.

Ara he d'actuar ràpid. Com que no he acabat amb la vida del Tintín, potser el Ximo ja haurà advertit el seu company, el Lolo. La simbiosi entre tots dos és més profunda del que Vicent havia sospitat. Lolo li proporcionava prostitutes al propietari de Levante Seguridad, l'altre les eleva a la categoria d'actrius, posa els seus matons al servei de les productores del gremi i té la prerrogativa de vendre tota la coca que fa que les festes del Lolo siguin *cool*. Fins i tot li ha produït algun film. Cal sorprendre'l. Telefone la Lídia, una antiga amant, ara actriu. Filla d'un coronel retirat d'artilleria que li pegava de menuda. Va començar la carrera de Farmàcia a Múrcia, ja es prostituïa de molt joveneta quan sortia amb el seu segon noviet. Pobre xaval. Crec que no ho sapigué mai, però ara la Lídia era actriu. Començava a ser coneguda, els homes es masturbaven per milers amb les pel·lícules on gairebé mai no fingia plaer, el sentia. No confiava en els homes, ja no hi confiaria mai, havia conegut la pitjor part del gènere masculí, i li repugnava. Només li encantava follar. Per uns quants centenars d'euros m'ha donat la seua invitació, fingiria una malaltia, la invitació no és nominal. No em sorprèn. A les set ix el vol a Alacant.

7

Ciutat de la meua adolescència. Per fi podré pagar el meu *on*, i tornar a Osaka, satisfer el meu *guiri*. Prou sé que havia d'haver tornat abans, que havia d'haver tornat per ella i endur-me-la com a amiga a Osaka. Sense fer preguntes, sense jutjar-la, sense explicacions. Però he fet tard. Ara estic ací per acomplir amb el pes que porte a les meues esqueses. Una vida per una vida. Ja he matat abans per raons molt menys nobles que aquesta. Sóc el que sóc, no volia tornar a matar, però ara he de deslliurar el món d'aquesta mala bèstia, d'aquest desgraciat. El dia que la va matar va matar-se a ell mateix. És el codi.

La festa és plena de gom a gom, dues bèsties de Levante

Seguridad, segurament dos assassins, flanquegen l'entrada. Ho duen escrit als ulls. Em registren, accepten la invitació. Porte un regal, són imbècils, duc amagat el meu *wakizashi* en una caps de fusta de Dom Perignon, em barrege entre la gent. La sang em bull, però tinc la ment freda. Ningú no em coneix, còrrec perill d'alçar sospites. M'he disfressat de cambrer. El cambrer que he deixat inconscient estava baix de reflexos. Un cop al coll i ja està. Ha resultat senzill. L'he amagat a l'armari de les escombres. La mansió és impressionant. Al corredor dues joves practiquen una fel·lació al mateix temps a un home gras d'uns cinquanta anys mentre riuen i una altra joveneta ho enregistra enjogassada amb una càmera no professional. Un bonic record. No veig el Lolo. He d'anar amb compte perquè em coneix. És l'amfitrió, però deu estar a una de les cambres superiors, cardant, o esnifant cocaïna, m'ho veig vindre. He de tindre cautela.

Per fi he escoltat la seua veu. No està drogat, ni distret, està parlant de negocis amb algú, tal vegada periodistes, productors, hi ha cocaïna damunt la taula servida en una safata, sembla que d'argent, però ningú no esnifa. Veig alcohol i algú està fumant. La porta entreoberta no permet que veja molt més. Ha arribat el moment. Em trec la camisa i deixo veure els meus tatuatges, sóc el que sóc: *yakuza*.

Odie el que ara faré, però és igual, no hi ha innocents.

—Bona nit a tothom. El meu assumpte és només amb Manuel de la Roca. Els recomane que isquen tots d'ací. Sóc Manel, del clan Tanaka, d'Osaka, i el meu assumpte és només amb aquest home. No es fiquen.

Són cinc, un d'ells s'ha quedat esbalaït, la resta ni s'immuten. La seua expressió és neutra. Tinc el coltell llarg a la mà dreta. La meua intenció és manifesta. Un d'ells duu una pistola automàtica davall la seua *blazer*, té el muscle esquerre lleugerament inclinat. Sé que cometrà l'error d'intentar-ho. Em pense que n'és l'únic, que va armat. Deu ser el guardaespalles.

—Un moment. Manel? Manel Guirao? El pàmfil aquell que no sabia follar-se la meua dona? Vinga va, no em faes riure, Yakuza, a Alacant? No, quiet, no el mates encara. Què fas ací? Ets tu el que va deixar coix el Tintín? Saps què

et farà el Ximo quan t'exampe? Què has vingut a buscar ací? És per l'Anna? Com pots ser tan i tan idiota. Això has après al Japó?

—Tu no ho entendries, Lolo. És un deute adquirit amb mi mateix. Tu vas matar l'Anna, i el que és pitjor, la vas fer una desgraciada en vida. Jo l'estimava, i l'error va ser meu.

—Error, quin error? Fugir amb la cua entre les cames, al Japó, com el pobre desgraciat que ets? Tu no mereixies l'Anna. L'Anna era una dona i una puta, follava com els àngels, però tenia massa ànima, és cert. Com tu, i en aquest món això és pecar de massa ambiciós. Ella mateixa es va destruir. Creus que podies haver-la salvada, tu? Un mitja-merda com tu? Au va, sempre has pecat de superb, sempre t'has donat massa importància. Tu?

Esclata a riure. No em fereixen les seues paraules. Estic per damunt i per sota del que diu. Reconec la seua inquietud pel meu silenci. Comença a sentir por. El seu guarda-espallles actuarà.

En un instant treu la seua arma. Error, està a menys de sis metres d'on jo estic. Distància massa perillosa. L'aire de l'habitació espesseix. Amb un moviment circular em situe a la seua esquerra, angle interior. No em cal agafar-li el canell. El *wakizashi* es descarrega amb un sol moviment sobre el seu avantbraç i li'l talla en redó. L'esgarip és esfereïdor, la pistola es dispara. Massa soroll. El pobre desgraciat jau a terra rebotant-se de dolor mentre es dessagna. L'home gras mira d'agafar l'arma, però jo m'he anticipat de nou. El *wakizashi* li penetra del ventre al pit en un moviment invertit ascendent. Els seus ulls dibuixen incredulitat, sorpresa, quan la sang li comença a brollar pel nas i per la boca. Mentre, els altres dos han pegat a fugir esparverats però el Lolo no. Amb els seus cent vint quilograms se'm tira a sobre. L'home gras cau amb l'espasa curta al pit mentre el Lolo em colpeja amb fúria el fetge i el cap. Estic a punt de perdre el coneixement quan en obrir els ulls m'està apuntant amb la pistola. Tus. No havia comptat amb la seua força, està sota els efectes de la cocaïna, vermell, rabíós. Em mira amb ulls ombrívols. No dispara.

—Socors, ajuda!

Ara l'entenc. No es vol embrutar les mans. Té massa a perdre. Voldrà que altres em maten per ell. No passarà això. Si m'ha de matar algú serà ell. M'aprove mirant-lo als ulls. Pas a pas, ell recula. És intel·ligent. Per un segon desvia la mirada, mira per la finestra les dues bèsties que corren pesadament pel jardí de la piscina revòlvers en mà. És el meu moment. Amb un ràpid desplaçament li agafe els canells i els luxe amb violència. L'he desarmat. Però se m'ha tirat a sobre, em llença a terra per la cintura, Jiu-jitsu desnaturalitzat d'arrel brasilera, torna a colpejar-me el cap amb eixos braços fornits, em cobresc com puc fins que li trave un braç a l'altura del colze i m'abrace al seu pit. Fora punyades. Tinc les cames ben travades per les seues però els malucs no. Amb un moviment circular sóc jo qui ara estic a sobre i qui li luxe el braç. És tan fort que gairebé no puc, no puc i s'allibera. Sent la humitat a la cara i el rostre, els meus ulls estan nuvolosos, tinc la sensació que el cap m'esclatarà. Gairebé no tinc temps. Ell tria la pistola, per fi, un error, tinc el *wakizashi* a mà, l'arranque del cos de l'home gras i bloquege el braç amb el qual m'apunta amb l'arma. Jo estic fora de la línia de tir, ell no. Ell és més fort i m'agafa el braç on duc el coltell, l'aire està enrarit, amb un moviment de cercle escape el meu canell tallant-li el braç. Primer tall. El segon és a la jugular, el tercer, luxant-li el braç armat també li'l talle. S'està dessagnant. Em mira. El ulls plens d'odi, m'odia, li repugna morir a mans d'un home prim, d'un fantasma del passat que ell creia inferior. Es resisteix a morir, perboca glopades de sang. He fet el que havia vingut a fer, encara, però, dic en veu alta el seu nom: Anna. Recorda'l bé a l'infern: Anna. Els seus ulls ja no miren res.

8

M'he acomiadat de Vicent. Ell també se l'estimava, l'Anna. Ho sabíem els tres, el porc del Lolo, l'Anna i jo. Potser, qui més la mereixia dels tres, però Vicent era un no ningú.

Massa poc, massa tard. Com tots. Tots li hem fallat a l'Anna, i entre tots l'hem morta. He d'agafar l'avió en qüestió d'hores perquè els corruptors de la policia no tenen cap interès en protegir-me i llavors sí faran la seua faena. Demà eixirà als diaris: «Director porno valencià mort en estranyes circumstàncies». Torne a sentir el buit. Vull retirar-me. Estic cansat, tan cansat. Potser l'única cosa pura que havia d'haver fet en aquesta vida, l'única cosa bona que la vida em va donar l'oportunitat de fer i vaig fallar. Ara només l'he venjada. Refinat carnisser. Tal vegada amb els anys siga capaç de trobar la pau d'esperit, tal vegada un dia tinga l'oportunitat de fer un sacrifici que siga pur. Al capdavall sóc el que sóc.

—Targeta d'embarcament per favor?

Qui sap res del futur.